

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 17. december 2024
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Mie Hedengran Helander
Sagsnr.: 2024-15221
Dok.: 3522905

Besvarelse af spørgsmål nr. 241 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 241 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 19. november 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Preben Bang Henriksen (V).

Peter Hummelgaard

/

Morten Holland Heide

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 241 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere dommen og strafnedsættelsen på grund af egen sagsforlængelse? Der henvises til artiklen ”Storsvindler forsinkede sag i årevis – men får rabat i straffen”, Advokatwatch den 15. november 2024.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Rigsadvokaten har anmodet Statsadvokaten i København om en udtalelse.

Statsadvokaten i København har oplyst, at den tiltalte ved Østre Landsrets dom af 15. november 2024 blev fundet skyldig i 52 forhold af bedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 279, jf. § 286, stk. 2, til et samlet beløb på ca. 72 mio. kr. over for en lang række leasingselskaber, ét forhold vedrørende afpresning af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 281, nr. 1, jf. § 286, stk. 1, til et beløb på ca. 950.000 kr. og to forhold vedrørende afgiftsunddragelse af særlig grov karakter, jf. momslovens § 81, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 1 og 2, jf. § 57, stk. 1, 1. pkt., til et samlet beløb på ca. 6,5 mio. kr.

Den tiltalte blev idømt fem års fængsel, hvoraf seks måneder skal afsones, mens resten blev gjort betinget med vilkår om en prøvetid på 2 år. Tiltalte blev endvidere idømt en tillægsbøde på 6,5 mio. kr. og indtil videre frataget retten til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed her i landet eller i udlandet uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser.

Ved straffens fastsættelse lagde retten vægt på, at tiltalte havde gjort sig skyldig i et meget stort antal tilfælde af bedrageri af særlig grov beskaffenhed begået over for en lang række leasingselskaber over en periode på flere år på systematisk og nøje tilrettelagt vis og omfattede et betydeligt beløb. Retten tillagde det endvidere vægt, at tiltalte havde gjort sig skyldig i afpresning af særlig grov beskaffenhed med meget alvorlige følger for forurettede samt to tilfælde af afgiftsunddragelse af særlig grov karakter.

Retten tog endvidere stilling til, om tiltalte havde fået en retfærdig rettergang inden for en rimelig frist, jf. artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og

straffelovens dagældende § 82, nr. 13. I den forbindelse lagde retten til grund, at sagen havde haft en samlet varighed på godt 15 år fra sigtelse til endelig afgørelse.

Landsretten udtalte, at retten efter en gennemgang af sagens forløb fandt det godtgjort, at tiltalte bevidst og systematisk havde trukket sagen i langdrag, herunder særligt ved at udeblive fra retsmøder under henvisning til lægeerklæringer, der efter Retslægerådets opfattelse ikke dokumenterede lovligt forfald. Sagens tidsmæssige udstrækning kunne således i betydeligt omfang tilskrives tiltaltes adfærd. Landsretten henviste derefter til en tidligere dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor et sagsforløb på 11 år i to domstolsinstanser udgjorde en krænkelse efter artikel 6, idet det ikke kunne tillægges afgørende betydning, at klager i sagen selv i meget betydelig grad havde medvirket til den lange sagsbehandlingstid, og til at domstolene således selvstændigt er forpligtede til at sikre sagens fremme.

På denne baggrund fandt landsretten, at sagens varighed indebar, at tiltaltes ret til en rettergang inden for en rimelig frist var blevet krænket, uanset det anførte om hans egen adfærd under sagen. Tiltalte skulle derfor kompenseres for sagens varighed, jf. den dagældende § 82, nr. 13, hvilket kan ske ved nedsættelse af straffens længde eller på anden måde, for eksempel ved at den forskyldte straf gøres helt eller delvist betinget.

Rettens flertal (fire voterende) lagde ved straffastsættelsen yderligere vægt på, at der var forløbet lang tid, siden de strafbare forhold blev begået, og at anvendelsen af den sædvanlige straf var unødvendig, jf. § 82, stk. 1, nr. 13 (dagældende § 82, stk. 1, nr. 14). Rettens mindretal (to voterende) fandt, at fængselsstraffen passende kunne fastsættes til tre år, der ikke skulle gøres hverken helt eller delvist betinget.”

Ved lov nr. 2601 af 28. december 2021 blev der foretaget en begrænsning af anvendelsen af sagsbehandlingstiden som formildende omstændighed ved straffens fastsættelse.

Loven indebærer, at sagsbehandlingstiden kun kommer i betragtning som en formildende omstændighed, hvis dette er nødvendigt på grund af kravet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 om behandling af sagen inden for en rimelig frist. Loven gennemførte et initiativ i aftale om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 om at begrænse anvendelsen af strafnedsættelse grundet lang sagsbehandlingstid mest

muligt inden for rammerne af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Som det fremgår Rigsadvokatens udtalelse ovenfor, har domstolen i den konkrete sag vurderet, at sagsbehandlingstiden var så lang, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 var krænket, og at dette burde tillægges vægt som formidlende omstændighed ved strafudmålingen, uanset at dette skyldtes tiltaltes forhold.